

„Rangos gyűjtemény ez, de vannak a rangos képek között még rangosabbak, és azok mindig előtolakszanak”

Olyan sok a tavaszt ábrázoló kép a gyűjteményben, hogy kitelik belőlük egy kiállításra való?

A Kortárs Magyar Galéria statútuma előírja, hogy a gyűjteményben lévő alkotásokból évente három válogatást kell bemutatni. „Rangos gyűjtemény ez, de vannak a rangos képek között még rangosabbak, és azok mindig előtolakszanak”

Olyan sok a tavaszt ábrázoló kép a gyűjteményben, hogy kitelik belőlük egy kiállításra való?

A Kortárs Magyar Galéria statútuma előírja, hogy a gyűjteményben lévő alkotásokból évente három válogatást kell bemutatni. Ha ezt valamiféle mechanikus vetésforgó szerint csinálnánk, már a második alkalom után unalmas lenne. Ezért művészettörténész kollégáimmal, akik ezt a válogatást szokták végezni, azt találtuk ki, hogy valamilyen vezérfonalat alakítunk ki egy-egy kiállítási anyaghoz. Amikor gondolkodni kezdtem, mi legyen a tavaszi gyűjteményes kiállítás vezérmotívuma, eszembe jutott, miért ne legyen az maga a tavasz. Néhány kép a tematikájánál fogva adott volt. Petőfi Sándor arcképe Szurcsik Jánostól március 15-ét idézi, a színei még a magyar nemzeti színeket is hozzák. És adottak voltak a húsvéti ünnepkörhöz kapcsolódó festmények: kálvária, Krisztus a kereszten, Veronika kendője. A tavaszi hangulatú tájképek is természetszerűleg kaptak helyet. Ezek után jött a gondolkodás, mert nemcsak a realista vonulattól akartam válogatni, hanem az absztraktabb művekből is. Itt a színek tavaszisága volt meghatározó: ezért került fel a falra roppant erőteljes színeivel Losonczi István Athénban élő festőművész geometrikus absztrakt képe, a Svájcban élő Cselényi Lajos Összecsukódó világ című festményének kék mélysége, Kovae Koraljka kék-sárga színekben ragyogó kompozíciója. Úgy éreztem, kell még ide egy poén, egy záró kép, és akkor kezembe került Almási Róbert Ősz című képe, rozsdás levelek között egy akt. Ezzel zárul a kiállítás: a tavaszi újjászületés óhatatlanul magában hordozza az elmúlást, az őszt is.

Szavaiból úgy vettem ki, hogy nehéz is, meg könnyű is csinálni ezeket a válogatásokat. Talán az apropó az, amelyet nem mindig könnyű megtalálni.

Ez így van, és ezért szükséges, hogy a kollégák, akik válogatnak és rendeznek, egymás munkájára figyelve tegyék ezt. Bár ismétlésekbe itt nem lehet bocsátkozni, hisz a műtárgy-anyag öt-hatszorosan haladja meg a falfelület méretét. Még ha mechanikusan raknánk, akkor is kétféleképpen kerülne elő ugyanaz a mű. Nagyon sokféle válogatást lehet csinálni, az illető művészettörténész kurátor vérmérsékletétől függően más és más irányban szelve keresztül a galéria gyűjteményét. Megnehezíti a válogatást, hogy vitathatatlanul rangos gyűjtemény ez, de vannak a rangos képek között még rangosabbak, és azok mindig előtolakszanak. A még rangosabbakból négy-hat sokkal sűrűbben kerül elő, mint a kevésbé rangosak. Ezek a gyűjtemény oszlopai, amelyek tartják a többit, és amelyek közé lehet rendezni. Ez egyben a könnyebbség is: ha az ember megtalálja azt a hat képet, amelyekre felépíti a kiállítást, az a hat már előhívja a raktárból a többit.

Mi a legnehezebb?

Azt a hatot megtalálni. Mert a többi ötvenvalahány kép már adódik hozzá.

VOJTEK KATALIN